

Nr 212.

Av herr **Lindhagen**, om hinder för renbetet genom avbarkning av timmer i skogarna.

Vid ett sammanträde med Arvidsjaurs Sameförening den 24 augusti 1929 besökt av ett trettiootal same fattades bl. a. följande beslut:

»Ansåg mötet, att barkning av timmer helst borde ske på särskilda platser, ej som nu överallt i skogen. Erfarenheten har visat, att barken hindrar renmossan att växa samt att barken åt renlaven lämnar en kådaktig smak, som gör att renarna ej vilja äta renlaven. Dessutom täckes renlaven av vida barkstycken, som hindra renarna att få tag i laven. Då det även visat sig, att en sådan bark i hög grad hindrar återväxt samt genom alstrande av insekter skadar växande skog, beslöt mötet ingå med skrivelse till vederbörande jägmästare, domänstyrelsen samt vissa riksdagsmän, att barkning av timmer måtte ske på vissa platser, dit timmer sammanförts, och ej som nu överallt i skogen.»

Enahanda uttalande har gjorts vid sammanträde den 5 februari 1929 med Same från Arvidsjaur och Arjeplog.

Det har uppgivits, att ovannämnda framställningar till jägmästaren och domänstyrelsen lämnats utan avseende.

Ifrågavarande klagomål saknar förmodligen icke grund, då det stöddes av Sames egen erfarenhet. Under sådan förutsättning är det väl en rätt för Same att erhålla besked, om vilka hinder möta för att tillmötesgå deras önskningar. Måhända beror det såsom ofta därpå, att de äro den svagare parten och därför ej uppmärksammas, eller ock därpå, att barkning var som helst i skogarna anses vara ett mycket viktigare intresse än skyddet för renarnas beten. Det är av vikt, att något ljus sprides över dessa förhållanden.

På grund härav hemställles,

att riksdagen — med anledning av lappallmogens klagomål att genom avbarkning av timmer i skogarna renmossans tillväxt hindras eller göres svåråtkomlig och mindervärdig som foder åt renarna — ville hos Kungl. Maj:t anhålla om övervägande och förslag till reglerande bestämmelser i berörda fråga.

Stockholm den 21 januari 1930.

Carl Lindhagen.